

Kuninga Kuulutaja

PÄRNU KUNINGA TÄNAVA

PÕHIKOOLI KOOLILEHT

kevad 2012 / NR 19

uudised > intervjuud > eksperiment

Kuulsused pidutsesid *Playbackil*

„Tea Party”. Esiplaanil teeb spagaati Gerli Kõiv ehk Liisa Aunapuu.

E. Juurikas

14. aprillil toimus Kuursaalis taaskord Pärnu linna koolide *Playback*. Seekord oli üritus pühendatud Raimond Valgre 100. sünnipäevale. Võistlus toimus kolmes vanuseastmes, kuna kõige vanem - gümnaasiumi vanuseaste - polnud esindatud. Igas vanuseastmes anti välja hulganisti eripreemiaid ja kuulutati kolm parimat esitust. Lisaks oli eraldi parima Valgre esituse valimine.

Meie koolist võttis *Playbackist* osa vaid keskmine vanuseaste ehk neljas kuni kuues klass. Kolmanda koha said meie 4.s klassi lapsed, kes esitasid Bruno Mars'i lugu „The Lazy Song”. Sama lugu sai ka Parima Bruno eripreemia solistile - olgu öeldud, et *Playbackil* oli kõigi vanuseastmete peale kokku lausa kuus esitust Bruno Marsi „The Lazy Song”. Esimese koha saavutasid aga 5.c õpilased, kelle esituses sai näha Kerli „Tea Party”. Sama lugu sai ka kostüümide eripreemia. Parima Valgre esituse tegid samuti meie

kooli 5.c klassi õpilased, kes seda korda esitasid lugu „Peagi saabun tagasi su juurde” Märt Avandi, Liisi Koiksoni ja noorteorkester Reaalmaþoori versiooni.

Kuidas sündis „Tea Party”?

Õpetaja Liina: „Lapsed tegid kõik ise, algusest lõpuni. Enamus koreograafiast ja mõtetest on Markuse (Markus Monak, 5.c) poolt, kuid siiski lõppversiooni panid nad kokku tiimina. Vanemaid ja õpetajaid ei tahtud esituse juurde väga lastagi. Siiski aitas kostüümide organiseerida Markuse ema Meeli Pärna (WAF tantsukool), kes aeg-ajalt pidi lapsed ka tagasi maa peale tooma, kui nende mõtted liiga teostatamatuteks läksid. Lõpuks ütlen, et kõik tegid väga head tööd ja konkurents oli kõva, aga ära tegime!”

Koos diplomite ja kringliga anti iga vanuseastme esimesele kolmele ka Väljakutse. Kui meie võidukad 4.s ja 5.c õpilased selle vastu võtavad, saab neid esinemas näha 1. juunil Port Arturis toimival lastekaitse päeval.

Puutöö on palju kergem!

Alates sellest poolaastast on meie kooli 5.-7. klassi tüdrukutel ka puutöötunnid ning poisid õpivad kokandust. KUKU piilus 7. klassi poiste kokandusetundi.

On vahetund, kui siseneme kooli õppekööki. Mõned 7. klassi poisid on juba tööd alustanud. Kell heliseb. Kööki tormavad spordiväljakult ka jalgpallurid, ülejäänud seltskond, kes sahtlist kiirustades põllesid hakkab otsima. Nüüd palub õpetaja Elje retseptid välja otsida. Noorkokad süvenevad üliasjaliku pilguga oma paberitesse.

Aga mida siis valmistatakse? Pärast väikest uurimistööd selgub, et tunnikese jooksul hakkavad valmima siin klassiruumis singi-salaami pitsa, kartulivorm, küpsisetort, kohevad pannkoogid, pannkoogid maasikatega ning singijuustu täidisega.

Klassis muutub tasapisi lärm järjest kõvemaks, kaotame isegi korra ülevaate, kes millega tegeleb, nii palju on sagimist ja jutustamist, kuid tundub, et poisse see ei häiri.

Justkui helikiirusel hakkavad valmima taigad ja koogipõhjad. Ka ahjud pannakse sooja. Kiiremad alustavad juba pannkookide küpsetamist. Kokapoiste põsed hakkavad õhetama.

Äkitselt täitub ruum kõrbelõhnaga. Nimelt grupp, kes teeb kohevaid pannkooke, on kogemata taigna pannist mööda, otse pliidile, tilgutanud. Probleem kõrvaldatakse kiiresti.

Kui toidud hakkavad vaikselt ilmet võtma, tekib poistel aga uus vaidlusteema - kes katab laua? Õpetaja saadab osad poisid nõusid pesema, kuid neil õnnestub sellest tegevusest osavalt kõrvale hiilida. Hetke pärast on nad juba

7. KLASSI POISID KOKKAVAD. Pannkoogid lendavad õhku, pitsa küpseb, kohe läheb ahju kartulivorm.

K. Kuusk

söögitoas ja katavad lauda. Algab degusteerimine.

Söömise ajaks aga kihutati meid klassist välja. Seetõttu pidime me hiljem õpetaja käest küsima, kas nõud said pestud ja kui teda uskuda, siis võtsid poisid end kokku ning viisid asja lõpule.

Mida poisid ise sellest tunnist arvasid?

Klen Roy Arge: „Head lõhnad olid ning oli huvitav, sest sain teada söögitegemise saladusi. Toit oli väga hea, aga küürimine mulle ei meeldinud. Kodus teen ka süüa, kuid kambaga on halvem, sest üksi saad teha, mida tahad. Lärm mind ei häirinud, peaks veel tüdrukutega tunde vahetama. Aga puutöö on palju kergem, sest seal ei pea nii palju koristama.“

Brit: Teatris toimetavad positiivsed inimesed

Endla teatri muusikal „Boyband” lööb publikurekordeid. Menukast muusikalist räägib tantsija Brit Vaga (Sütevaka HG). Andekas tüdruk on meie kooli õpetaja Ruth Vaga tütar.

Kuidas said muusikalirolli?

Kuulsin, et muusikal „Boyband“ otsib endale tantsutüdrukuid vanuses 16-23, katsetele tuli 85 tantsijat. Osalejad olid jagatud kolme gruppi ning kaks vooru tuli läbida, et pääseda muusikali. Seal oli enast oli proovile panemas päris palju andekaid tüdrukuid. Valiku tegid koreograaf Märt Agu ja lavastaja Andres Dvinjaninov.

Millised olid sinu ootused?

Ma lihtsalt ootasin, et saaks suurel laval esineda ning tantsimisest, muusikast ja kogu etendusest rõõmu tunda. Samuti oli huvitav teada saada, kuidas professionaalsetel näitlejatel lava taga tegevus käib. Ma olen väga rahul, et ikka otsustasin muusikalis kaasa lüüa, ei ole midagi, milles peaks pettuma. Ainuke kehv asi on see, et selles osalemine nõuab kooli ja muude tegevuste kõrvalt palju vaba aega, aga see kõik on seda väärt.

Missugused on tantsutrupi suhted?

Lava taga on meil meeolelu väga lõbus, sest seltskonnaga on vedanud. Igav ei hakka seal kunagi ja naeru jätkub küllaga. Kõik saavad omavahel hästi läbi ning nelja kuu jooksul on meist juba saanud väga head sõbrad. Me alati ootame, et saaks jälle teatrisse tulla.

Olla laval koos staariga?

Eks ikka oli alguses põnev, et saame Koiduga (Koit Toomega - toim.) koos samas muusikalis kaasa lüüa. Ta on väga andekas, saab oma rolliga hästi hakkama ja muidugi laulab ka suurepäraselt. Ta on sõbralik ja isegi tordam, kui ma algul arvasin.

Kes näitlejatest sarnaneb kõige enam tegelaskujuga?

Kõigil on midagi sarnast ja väga erinevat oma tegelaskujuga. Võib-olla Koit Toome (Sander) on kõige sarnasem, sest tema tegeleb päriselus ka muusikaga ning on kunagi ka taoliste katsumustega kokku puutunud nagu etenduses. Tambet (Tom) erineb kõige rohkem, sest etenduses võib ta vahel tõsine ja kaman-

Foto erakogust

Etendus käib. Brit (paremalt esimene) on tantsuhoos.

dav olla, aga päriselus on väga lõbus ja tore. Üks peaosatäitjatest, Indrek Taalmaa, peab mängima suhteliselt ebameeldivat tüüpi, kuid tegelikult on ka tema rõõmsameelne inimene, kes suudab alati mõne vaimuka killu öelda ja nalja teha. Juba prooviperioodi alguses sai selgeks, et üldse teatris toimetavad väga positiivsed inimesed.

Kas lavastaja jälgib igat etendust?

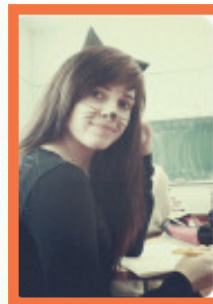
Proovide ja esietenduse ajal oli ta kogu aeg seal toimetamas, aga väga palju ta enam kohal ei käi. Andres Dvinjaninov on tõesti väga andekas, ta pööras igale detailile etenduses tähelepanu ning arvestas alati kõigiga.

Kas etenduse ajal äpardusi ei juhtu?

Me peame tantsima suurte tellingute peal ja üks sinna on igäiks meist ennast suure tantsuhooga ära löönud. Kaabud ja lipsud on need, mis peavad alati korralikult pandud olema, muidu võivad kaotsi minna.

Mida tunned publiku ovatsioone kuulates?

See on väga võimas tunne! Mida rohkem publik elab etendusele kaasa, seda rohkem me tahame laval olla. Kogu etendus nõuab osalejatelt palju vaeva ning on ääretult tore, kui vaatajad väärtustavad seda.

Kas elu Facebookita on võimalik?

Otsustasin 8. aprillil oma Facebooki konto ära kustutada. See idee oli mul tegelikult juba ammu, kuid teoks sai see alles nüüd. Eelkõige on tegu väikese katsumusega, kas suudan kuu aega ilma Facebookita hakkama saada?

1. päev

Esimesel päeval oli mul üsna kiire päev ning ei tekkinud kordagi soovi arvutit lahti teha, kuigi Facebooki rakendust telefonis üritasin üsna mitu korda avada.

2. päev

Teisel päeval hakkasin juba Facebookist pisut puudust tundma. Hakkasin aru saama, et Facebooki sulgemine tõi endaga kaasa infosulu, mis tõttu jäin ilma näiteks trenni aegade muutmise infost ning mul ei õnnestunud osade inimestega kontakti saavutada.

3. päev

Kolmandal päeval avastasin, et veedan endiselt palju aega Facebookis. Sain teada, et ilma kasutajata saab vaadata kommuunide ning ürituste lehekülgi ning see oli ainus koht, kust mul nädalavahetusel toimunud ürituse pilte leida õnnestus.

4. päev

Neljandal päeval kustutasin ka oma telefonist Facebooki rakenduse, kuna olin seda juba kümneid kordi asjatult avanud.

5. päev

Viiendal päeval kustutasin ka arvuti tööriistaribalt Facebooki ikooni. Päeva jooksul juhtus nii mõnigi huvitav asi, mida ma tahtsin ka teistega jagada, kuid võta näpust!

6. päev

Kuues päev aina venis ja venis. Iga kord, kui arvutisse sattusin, hakkasin asjatult tööriistaribalt Facebooki ikooni otsima. Selleks päevaks olin juba mitmelt inimeselt kuulnud halva alatooniga kommentaare nagu näiteks „Ise sa kustutasid oma Facebooki ära“ või „Oleks sul Facebook, siis sa ju teaksid“. Naljakas, et üks pealtnäha tavaline suhtlusportaal inimesi nii palju mõjutab.

7. päev

Seitsmendaks päevaks oli Facebook täiesti unustanud, kuid seda ilmselt seetõttu, et tegemist oli päris palju.

8. päev

Selle eest kaheksandal päeval oli raske sellest eemale hoida. Avastasin, et klassiõde oli end mu telefonis Facebooki sisselogituks jätnud ning küsisin temalt, kas võin seal aegajalt silma peal hoida. Tema lahkel loal sain lõpuks meie klassi grupis liikuvate uudistega kursis olla.

Nende päevade jooksul olen ka täheldanud, et Facebook tükeldatakse meie aega ning viib lähedased inimesed meist eemale, sest kokku saamise asemel saab ju sealgi jutud ära räägitud. Järgnevate päevade jooksul ei tahtnud Facebook kuidagi ära ununeda ning ootasin pikisilmi eksperimendi lõppu. Õigemini ootan siiani, sest tänu selle puudumisele on palju informatsiooni kuskile kaduma läinud ning osade inimestega ma pole üle poole kuu kontakti suutnud saavutada.

Ekspereiment jätkub...

KUKU reporterite seiklused Pärnu gümnaasiumides

Samal ajal, kui Pärnu linna gümnaasiumid testisid põhikoolilõpetajaid, testis KUKU hoopis kolme gümnaasiumi. Kelle või mille vastu tundsid huvi vastuvõtukomisjonid? Oma läbielamistest kirjutavad üheksandikud.

Sütevaka humanitaar-gümnaasium

Altkas: Internet. U. Luik

Foto Sütevaka Öpside bändi muusikavideo salvestamiselt. Pildil rokivad direktor Andres Laanemets (vasakul) ja õpetaja Risto Tamm.

Klaus Erik Leppoja: „Esimesel päeval pidime kirjutama kirjandi. Kui teemad ette loeti, jäi mul suu lahti. „Harjutusi sabale”, „Mu sisemine toapoiss”... Valisin teema „Ta kõnnib katustel” ja kirjutasin eraklikust inimesest, sellest, miks inimesed tahavad olla ükski. Järgmisel päeval oli ainetest ja lõpuks vestlus. Küsiti, milllega tegelen, millised on minu hovid, miks valisin Sütevaka. Ühel hetkel tabasin end vestlemas direktoriga jalgpallist, lemmikmeeskondadest, nende mängustiilist...”

Pamela Põld: „Sütevaka kirjandite teemad olid väga imelikud. Leidsin lõpuks kümne seast sobiva, „Elu nagu filmis”. Ka ainetesti tehes suutsin jääda üsna rahulikuks, kuni öeldi, et kalkulaatorit kasutada ei tohi. Siis tuli väga suur närv sisse ja alustasin hoopis kirjanusest. Vanasõnu tuli seletada ja ministreid küsiti. Inglisekeelne vestlus oli kõige hullem, küsiti kergeid asju, aga olin nii pabinas, et kõige lihtsam ei tulnud meelde. Eestikeelne vestlus läks palju paremini. Uuriti hobisid ja rääkisin raamatutest, mida olin lugenud. Direktor helistas mulle just siis, kui tegin Koidula koolis katseid. Andsin sealsele komisjonile pooltühja lehe tagasi, jooksin, näol naeratus, hüpeldes koolist välja. Päike paistis ja lumi sulas. Möödujad vaatasid mulle imelikult järele.”

Liisbeth Kirss: Katsetel midagi erilist ei juhtunudki, välja arvatud paar häbenemisväärsset seika. Kuna olen

juba selline inimene, kes pidevalt midagi kohmakat teeb, ei pääsenud ma seegi kord. Esimesel päeval, kui kõik kirjandit kirjutasi ja keegi suures vaikuses isegi kõhatada ei julgenud, tundsin äkki suurt janu. Tõmbasin niisiis välja oma kõrremahla, kuid esimese sõõmuga tekitas see protseduur nii hirmsat lõrisevat häält, et sain kõigi teiste hukkamõistvate pilkude osaliseks. Pidin häbi pärast maa alla vajuma.

Ja teine jube olukord. Vestlusel läks kõik hästi, kuid kui mul lõpuks lahkuda lubati, tõusin sellise hooga püsti, et lõin oma jala suure pauguga vastu komisjoni lauda. Pärnis valus oli ka. Otsustasin ruumist võimalikult kiiresti kaduda. Keerasin komisjonile selja ja pöisesin suuotsast „Head aega!”. See võis neile tunduda üpris ebaviisakas.”

likult kiiresti kaduda. Keerasin komisjonile selja ja pöisesin suuotsast „Head aega!”. See võis neile tunduda üpris ebaviisakas.”

Raune Põllu: Kirjandi teemad olid suhteliselt ajuvabad, aga seda parem oli kirjutada vabalt ja filosofoerida. Närvi polnud. Kõik läks hästi. Vestlus oli vist ainuke asi, mille pärast pabistasin, kuid inimesed, kellega rääkisin, olid meeldivad ja mõistlikud. Väike paanika tabas mind lõpus, kui üks tähtsa komisjoni liikmetest teatas: „Ja nüüd tuleb viimane otsustav küsimus!” Mõtlesin õudusega, mis n ü d siis veel? Küsimus: „Kuidas sa end tunnend?” ??? „Hästi.” „Kuidas sa tunnend end siis, kui astud siit välja niiskesse kevadõhku?” ??? „Tunnen end samuti hästi.” Olin sõnatu ja nagu järgmisel päeval teada sain, katsed edukalt läbinud.

Hansagümnaasium

Henry Kõvatomas: „Minu vestlus pidi algama kell 12, kuid see lükkus umbes tund edasi. Ootasin siis ukse taga. Vestlus oli kerge. Küsiti ka soome keelt, suutsin õigesti vastata, sest mäletasin hästi nädalapäevade nimetusi. Ainuke asi, mis ei meenunud, oli sõna „meedia” tähendus, kuigi see oli ometigi nii ilmselge. Sain sinna kooli ilusasti sisse, kuid ütlesin neile, et ilmselt valin teise kooli.”

Hendry Martoja: „Mulle tuli Hansagümnaasiumist kõigepealt kiri selle kohta, kus ja millal vestlus on. Katseid selles koolis polnud. Läksin siis kohale ja käitusin viisakalt. Kõigepealt tuli mingi leht andmetega ära täita, siis anti väiksel paberil kood, millega sai hiljem tulemuse teada. Siis hakati küsimusi esitama. Küsiti, kas ma raamatuid loen. Vastasin, et viimati lugesin läbi „Kõrboja peremehe”. Seinal oli presidendi pilt. Küsiti, kes see on. Vastasin, et Toomas Hendrik Ilves. Siis tuli ette lugeda kõik Eesti presidendid. Väike närv oli mul kogu aeg sees. Siis osutati tahvlile, kuhu oli kirjutatud „K, Na, Al, Fe”, „2+2:2”. Keemiat teadsin, esimese tehte vastust ka, ruutvõrrandiga oli probleeme, sest me polnud seda teoreemi veel õppinud.

„Seinal oli presidendi pilt. Küsiti, kes see on. Vastasin, et Toomas Hendrik Ilves.”

Siis küsiti näiteks veel, kes on Riigikogu esinaine. Mõtlesin vastata Ene Ergma, aga ei julgenud, pärast hakkab veel häbi ka, kui on vale vastus. Siis öeldi ette, et Ene ja mina ütlesin õige perekonnanime. Eesti kaitseministri oli sama lugu. Siis vaadati veel hindteid ja küsiti, kes on mu inglise keele õpetaja. Kui ütlesin, et Leene Soekov, siis räägiti, et ta oli kunagi seal koolis õppealajuhataja. Vestlus kestis umbes kümme minutit ja juba õhtul oli tulemus internetis näha. Punktisumma oli päris hea ja sain sisekaitseklassi sisse. Olen selle üle õnnelik.”

Andri Kask: „Katsete aeg oli väga närvesööv ja raske. Hansagümnaasiumis oli ainult vestlus, aga see oli kõige jubedam, kuna üks juhtkonnas olnud õpetaja oli päris karm ja küsis veidraid küsimusi, nagu näiteks kas olen käinud olümpiaadidel või kas olen käinud kooliga seotud võistlustel. Läksin katsetele ka Ühisgümnaasiumisse.”

Ühisgümnaasium

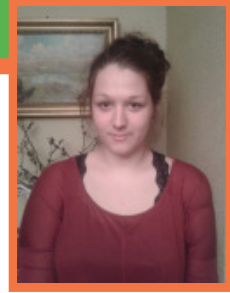
Allikas: Internet. A. Liigus

Ühisgümnaasiumi peab olümpiamänge.

Andri Kask: „Lisaks Hansagümnaasiumile käisin katsetel ka Ühisgümnaasiumis. Minu kõige õnnelikum hetk oli siis, kui sellest koolist saabus kiri teatega, et olen kirjalikust voorust edasi pääsenud. Pärast seda tuli aga sisse suur närv, mõtlesin pidevalt ainult sellele, mida seal küsida võidakse. Vestlus oli üllatuseks väga tore, õpetajad olid sõbralikud ja rõõmsad. Küsiti, miks valisin just ühisgümnaasiumi, millega tegelen. Uuriti ka, kas ma viisi pean, sest seal on heal tasemel koor, mis vajab uusi lauljaid. Suutsin endast vist nii hea mulje jätta, et teatati kohe - olen sisse pääsenud. Mul oli väga hea meel!”

Henry Kõvatomas: „Pärast Hansagümnaasiumi läksin ühisgümnaasiumi katsetele. Sinna sissesaamine

oli märksa raskem, sest seal olid ainetestid, kus matemaatikali oli kõige suurem osakaal. Eesti ja inglise keele testid tegin ära peaaegu perfektselt, matemaatikaga läks kehvemini. Vestlusele minnes oli pabin sees. Küsiti, missuguses sotsiaalses ma enda arvates kõige tugevam olen. Mulle ei tulnud meelde, et ühiskonnaõpetus ka sotsiaalne on ning vastasin, et olen tugev filosoofias, kuigi ma seda ainet õppinud ei ole. Pärast öeldi mulle, et soovitud klassi sissesaamine läheb raskeks, alguses olingi varugrupis. Paar nädalat hiljem tuli aga kiri, kus teatati, et olen oodatud õppima ühisgümnaasiumisse.”

Õpetaja Ege Juurikas on Kuninga kooli logopeed, lisaks sellele ametile on ta ka 5. c klassi õpetaja ja klassijuhataja. Noorel pedagoogil jätkub energiat nii õpetamiseks kui stiilipidude korraldamiseks.

Ege Juurikas

Ka logopeed pole alati täiuslik olnud!

... Ege kirjutas I klassis „lumehelbed” asemel „lumeelpet”

... Ege jäi algklassides peale tunde kirjatehnika pärast

Kuidas sai Teist 5. c klassi klassijuhataja?

Sain praeguse 5.c klassi klassijuhatajaks 2010. aasta sügisel, kui nende armas klassijuhataja Katrin läks lapsehoolduspuhkusele. Ma sain endale vahva klassi, hästi sõbralike, aktiivsete ja õpivõimega lastega. Päris esimene oma klass see minu jaoks ei ole, sest olen olnud varem toimetulekuklassi klassijuhataja. Aga need kaks kogemust on täiesti erinevad.

Olete ka kooli logopeed. Miks Te just seda eriala õppima läksite?

Selle eriala kasuks otsustasin alles Tartu Ülikooli lahtiste uste päevadel. Olin kindel, et lähen inglise keelt õppima. Aga nii kui nägin eripedagoogika eriala tutvustust, teadsin, et just seda ma tahangi õppida. Tegelikult lootsin juba lapsena, et minust saab õpetaja. Kuna minu ema on samuti õpetaja ja ta armastab väga oma tööd ja tunneb rõõmu laste edusammudest.

Missugused lapsed vajavad logopeedi abi?

Logopeedi juures käivad need lapsed, kellel on vaja natuke tuge lugemise, kirjutamise, õige häälduse ja tekstimõistmise omandamisel. Samuti ka need lapsed, kellel on vaja matemaatikat natuke rohkem harjutada. Minu juures käib lapsi 1.-9. klassini.

See tund on kindlasti veidi erinev tavatunnist. Õpilasi on klassis korraga vähem, iga laps saab tunni jooksul küsida, vastata ja tahvli juures harjutamas käia.

Usun, et iga abivajaja saab tublimaks, iga oskus paraneb.

Kas õpetajal vaba aega ka on?

Mulle meeldib väga nokitseda aias, tegeleda lilledega. Mul on palju toaililli. Kui ilmad on ilusad, sõidan palju rattaga. Ja viimasel ajal meeldib mulle väga pildistamine. Kõige toredam on aga pere ja sõpradega aega veeta. Eriline sportija ma ei ole, kahjuks. Õpilasena tegelesin peo- ja rahvatantsuga, käisin orienteerumas. Praegu püüan käia nädalas korra trennis (aeroobika vms).

Lemmiklilled - kullerkupp, moonid, roosid
Lemmikloom - need väikesed linnud, kes minu aias toimetavad
Lemmikpaik - oma kodu

Lemmikraamat - viimati loetud „World Without End“, autor Ken Follett
Lemmiktoit - igasugused ahjuvormid
Lemmikbänd - „Jäääär“
Lemmikfilm - „Notting Hill“

5. c - stiilne klass

Stiiliklassipäevik ehk kuidas korraldada stiilseid klassiõhtuid

„Halloween”. Kummituslik naine kooli trepil.

„Kassid ja jänesed.”

„Ulakad vanurid.” (Vt ka esikaanefotot) Mööda kooli sibas ringi hulk lõbusaid memmekesi ja lähedaid taadikesi. Igal oma nimi ja lugu pajatada. Kavas olid maastikumäng, viktoriin, huumoriskets „Heeringas Veenuse ölal”, vanameeste tantsuetendus ja „Pikk nina”.

„Daamid ja härrad.”

„Eesti.”

5. c klassi stiilipidude pealkirju: „80ndate disko“, „Kuulsused“, „Kassid ja jänesed“, „Daamid ja härrad“, „Tutipidu“, „Halloween“, „Jõulud“, „Ulakad vanurid“, „Eesti“.

Fotod E. Juurikas

Vabal ajal teeb Rhesa koolikaaslastega bändi.

Erakogu

Soomes pole liigseid pingeid ega kiirustamist

Intervjuu meie endise koolikaaslase Rhesa Elmiga, kes kolis koos perega Soome eelmisel õppeaastal, pärast 8. klassi lõpetamist.

Soome kolides olin valmis selleks, et võin jääda 8. klassi kordama ning õpin veel teise aasta 8. klassis, kuid saatus tahtis teisiti. Ainult kaks päeva enne, kui olin juba pabereid sisse viimas Järvenpää ühte tavalisse linnakooli, ütles mu ema hea töökaaslane, et selles koolis ei tule mul õppimisest midagi välja, kuna klassid on suured ja distsipliin on nõrk. Seega viisin oma paberid sisse hoopis Keski-Uudenmaa Kristlikku Erakooli. Mul paluti tulla vestlusele, kus algselt, nagu meie aru saime, taheti selgeks teha, kas jätkan 8. või 9. klassis.

Esimene kohtumine

Kooli minnes tutvustas direktor kooli ja hiljem läksime vestlusele. Vestluses aga ei puudutatudki seda teemat, vaid pandi paika minu kursuse ained. Kui siis lõpus küsisime, et mis klassi lähen, öeldi minu üllatuseks, et

ühleksandasse. Koju jõudes märkasin, et kilekaante peal oli märkmepaber, millel kooli sekretäri poolt kirjutatud read: „Rhesa on minu perekonnatuttavate tütar ja ta läheb 9. klassi.“

Sõnaraamat iga päev kaasas

Miskipärast ei olnud mul hirmu ka esimesel koolipäeval ja tundsin end mugavalt. Õpetajad suhtusid minusse samuti juba algusest peale sõbralikult ning mõistvalt. Algselt tundus õppimine ja samas ka teadmatus väheke segadust tekitav, kuna ma polnud ka täpselt kursis, mida tähendab õppimine raskemalt. Pidin palju tõlkima ning kodutööd oli seepärast rohkem. Ka koolis oli mul pisike sõnaraamat kogu aeg kaasas. Tõlkisin niimoodi tunnis õpitavat materjali või tegin töid.

Soome keel - see on lihtne!

Õpetajatega suhtlesin nii inglise kui soome keeles. Tänu soome keele teadmistele, mida olin Kuninga tänava koolis saanud, väga paljudele soomlastest peretuttavatele ning isegi soomlasest kirjasõbrale, mõistsin juba algusest peale kõike, kuigi ei suutnud vastu rääkida, kuna sõnad ei olnud kinnistunud. Nüüd kasutan sõnaraamatut vähe, kuigi teatud spetsiifilised ainesõnad tahan alati enda jaoks eesti keeles selgeks teha.

Õppimine on pingevaba

Kui võrrelda eesti ja soome laste õppimist, siis on Soomes kindlasti pingevabam. Moto on just kui „aega on maa ja ilm“ ning alguses oli ikka väga raske harjuda, et kuidas saavad nad kõike nii rahulikult võtta. Mõnikord läheb meil enamus tunni ajast lihtsalt mõne teema üle arutades. Õpilast võetakse siin kui isiksust ning talle pööratakse rohkem tähelepanu. Üldse on Soome ühiskonnas inimene tähtis, ei ole liigseid pingeid ega kiirustamist.

Vahetunnis kontrolltööks ei õpita

Mulle meeldib idee, et päevas ei ole rohkem kui üks kontrolltöö ning nädalas on neid maksimaalselt kaks, kuna õpilasel on parem keskenduda ühele ainele maksimaalselt, mitte tuupida endale mitme aine vastused pähe. Tööd on aga suhteliselt mahukad ja korruga võetakse 5-10 peatükki. Seega pead hoolitsema, et kõik tööd, mis kursuse jooksul tulevad, tehtud saavad, vastasel juhul võid põruda. Mis mind veel imestama pani oli see, et ma pole kordagi näinud, et keegi õpiks vahetundide ajal mõneks tööks, ju see ongi tööde vähesest arvust tingitud.

Vahetunnid erinevad samuti. Alles miinus 15 kraadi juures saab olla sees, muul juhul on kõik vahetunnid õues. Ja veel üks suur erinevus, vähemalt minu jaoks oli, et sporditakse sokkides, isegi staadionil kasutasid vähesed spordijalatseid ning siseruumides on kõik paljajalu.

Rõhk on praktilistel oskustel

Praegu, kui olen juba jupp aega Soomes elanud ja õppinud võin öelda, et programmid on samad, lihtsalt

Eestis võetakse palju kordi süvendatumalt, mis tähendab ka seda, et siin läbitakse samad teemad, aga Eesti koolis lapsed õpivad sellele lisaks veel midagi. Arvan, et võib-olla osasid teemasid, mida siinsed hakkavad õppima gümnaasiumis, on meie lapsed juba mõnel määral omandanud põhikoolis. Üldiselt rõhutakse Soome koolis rohkem praktilisele poolele, Eestis aga rohkem teooriale.

Inimesed mõtlevad erinevalt

Mõtlen aga väga palju oma endisele koolile ja kõigile sõpradele ning õpetajatele. Alguses oli mul raske endale sõpru leida. Esiteks sellepärast, kuna keeliseliselt ei suutnud, aga see ei olnudki nii määrav, kuna inglise keeles oleks ka saanud suhelda, seda ma ka tegin. Lihtsalt inimesed mõtlevad ja räägivad veidi erinevalt ja selle laine peale oli üsna raske saada. Seda siis just tüdrukutega, poistega on mõnevõrra kergem. Sisseelamine võib vahel väga kaua aega võtta, näiteks meil on klassis üks Kanada päritoluga tüdruk, kes on 1. klassist peale elanud ja õppinud Soomes, aga ta ei ole siiani suutnud tüdrukutega ühisele lainele saada. Nii et mul on päris palju vedanud.

Eestlased ja soomlased

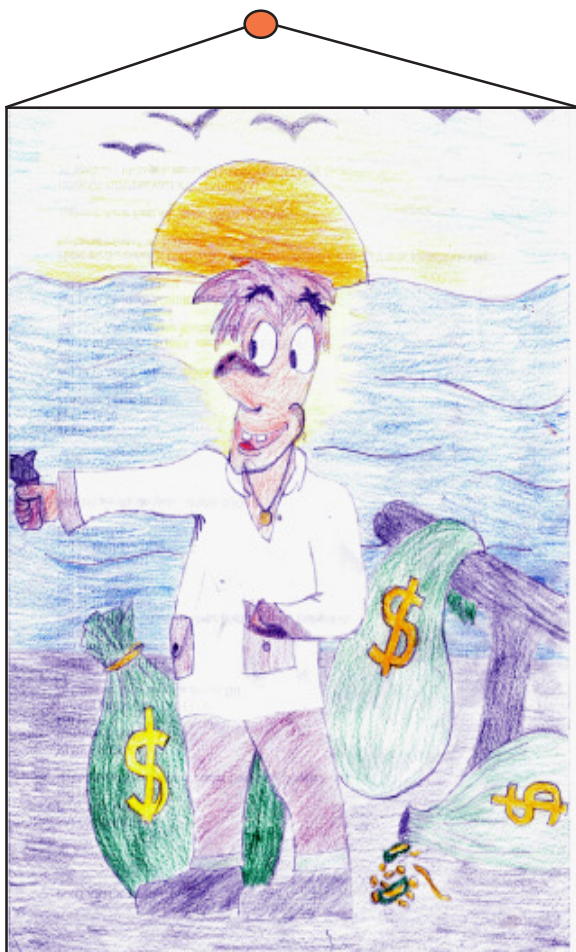
Igatsen tegelikult kõiki Kuninga kooli õpetajaid, kuna igas ainetunnis oli isegi raske tööga alati hea meeleolu ja kodune õhkkond, nii on muidugi ka siin, aga eestlased ja soomlased on lihtsalt erinevad. Kuninga koolist sain tõesti hea põhja alla ja ületamatuid raskusi pole olnud, kui vaid endal tahtmist ja viitsimist jätkub. Sest just üks asi, mis Soome tülles võib eestlasega juhtuda on laisaks muutumine. Kui meie oleme harjunud küllaltki mahuka, pingelise õppetöö ja paljude kodutöödega, siis Soomes on kõik väga lõdvestunud ja kodus, nagu mina olen aru saanud, ei või üle 2-3 tunni õppida, kui just kontrolltöö ei ole. Aga tegelikult õpetajad ei annagi väga palju kodutöid, rohkem on selliseid suuremaid projekte. Kui ise hoolas olla ja vaeva näha, siis saab väga edukalt hakkama. Neid aga, kes kunagi Soome elama ja õppima peaksid tulema hoiatan ette - Eestit hakkate nii või naa igatsema, see on garanteeritud.

KUKU GALERII

Geir Tristan Anton õpib 3. c klassis. Ta armastab joonistada igal vabal hetkel. Tunnis on Geiril vihiku või õpiku kõrval tavaliselt ka valge paber, sest iial ei tea, millal inspiratsioon peale tuleb. Geir räägib, kuidas sündisid mõned tema pildid.

Ühel päeval istusin ma toolil. Ja ei teadnud mida teha. Vaatasin oma kätt. See oli huvitav. Käel oli hea kuju. Jooned olid natuke kortsus. Ja nad jutustasid minu tegemistest. Otsustasin oma käest pildi joonistada.

Ma tahtsin joonistada siga. See ei olnud päris siga. Ta tuli inimese moodi. Sellepärast, et ta on ahne. Ta armastab kõige rohkem raha. Raha saab ta sigadusi tehes.

Olin isa töö juures. Vaatasin ajalehte ja leidsin sealt ühe huvitava inimese pildi. Minu pildil on jõulud, aga tegelikult oli küll talv ja jõulud olid kaugel.

Kuninga Kuulutaja
ehk KUKU
Kuninga 29
PÄRNU

JUHENDAJA
Marika Hoolma

PEATOIMETAJA Liisa Lotta Tomp

LEHE PANID KOKKU:

Karoliine Kurvits
Lisann Treial Hannabel Hoolma
Kristin Kuusk Liisbeth Kirss